SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 3 | 1. FEBRUAR 1928 | 77. AARGANG

TALE AF ÆLDSTE DON B. COLTON,

forhenv. Præsident over Uintah Stav, nu Kongresmand.

Mine Brodre og Søstre! Medens jeg blev meget overrasket ved at blive kaldet for at tale, saa paaskonner jeg, at Præsident Grant har tilladt mig indtil nu i Fred at nyde de behagelige Moder i denne Konference.

I Washington D. C. blev jeg for kort Tid siden inviteret til at tale i en af de derværende største Kirker over Emnet: »Hvad er Mormonismen?« Efter at min Tale var afsluttet, blev der givet Lejlighed til at gore Spørgsmaal. En Herre indledede sine Spørgsmaal med folgende Bemærkninger.

Paa den Tid, da Kirken blev oprettet, var der mange kristne Bekendelser i Verden, ja i hundredvis af dem. Enhver gjorde sit bedste med at lære Folket Kristi Budskab. Eders Kirke kom saa at sige og bragte Forstyrrelse; den blev Aarsag til megen Fortrædelighed. Freden blev borttaget i mange Hjem formedelst eders Budskab. De, der har forenet sig med eders Kirke og levet eders Religion, har lidt megen Forfølgelse. Megen Splid og Meningsudveksling har været Resultatet deraf,

og eders egne Folk har lidt meget ved at blive drevet fra Ost til Vest og blevet mere eller mindre et isoleret Folk. Jeg sporger: »Har Mormonismen været al denne Strid og Genvordighed værd?«

Jeg vil ikke i denne Morgen bruge Tid til at besvare disse Spørgsmaal tilfulde, men vil henlede eders Opmærksomhed paa to eller tre af de Punkter, som jeg besvarede nævnte Herre.

For noget over et Aar siden blev der i Byen Washingtons mest fremragende Blad publiceret ugentlige Artikler af Landets mest fremragende Forfattere, som havde til Overskrift: »Hvad min Religion betyder for mig«. Jeg henledte denne Mands Opmærksomhed paa det Faktum, at i ethvert Tilfælde, undtagen eet, havde disse Forfattere erklæret, at de igennem deres Liv var blevet tvungne til at revidere deres religiøse Ideer. I deres Ungdom havde de lært, at den Gud, som de den Gang tilbad, var et personligt Væsen med et Legeme, men med Begrænsning. Da de kom ud i Verden og begyndte deres Studering ved lærde Skoler, opdagede de, at dersom der var en Gud, kunde han ikke beskrives med Begrænsning. De saa Vidnesbyrdet om hans Magt til alle Sider og hans Allestedsnærværelse, og de var snart villige til at skifte deres Ideer om det Væsen, de havde tilbedet, og tvungen til at antage Gud som en Kraft eller som en allestedsnærværende Magt i hele Universet. I mange Tilfælde vandrede de nævnte Forfattere foruden nogen Religion, men kom alligevel tilbage til den Overbevisning, at der var visse Kræfter, visse Magter og en vis Indflydelse, og denne Magt og denne Indflydelse havde de kaldt Gud; men de forkastede aldeles Ideen om en personlig Gud. Herren genkaldte i Erindringen disse forskellige Artikler, hvortil jeg svarede ham: »Vi har lært af Skrifterne, at det er det evige Liv at kende Gud og Jesus Kristus, hvem han udsendte.« Er det derfor ikke af indgribende Vigtighed at kende ham? Spørgsmaalet besvarer sig selv. At kende Gud er den største Velsignelse, der kan komme til den menneskelige Sjæl; men Spørgsmaalet bliver, hvorledes Jesu Kristi Kirke

løser denne Opgave, at Gud er allestedsnærværende og erklærer samtidig, at han er et personligt Væsen. Jeg fortalte ham da, at Kirkens Filosofi giver Svar paa dette Spørgsmaal. Den erklærer, at Gud er et personligt Væsen, men fra ham udstrømmer der et Lys af en umaadelig Størrelse, som opfylder hele Universet. Solens Lys, Maanens Lys, Stjernernes Lys, samt Lyset fra alle de himmelske Legemer. Radio beviser i det mindste Nærværelsen af noget, som gennemtrænger enhver kendt Genstand, ligemeget hvor uigennemtrængelig Substansen er.

Der findes i hele Universet en Substans, hvilken i Mangel af en bedre Benævnelse kaldes Æther. I det 131. Kapitel af Pagtens Bog er der aabenbaret til os, at der ikke findes noget, som kan kaldes for unødvendigt Stof; men al den Kraft og enhver Ting, der eksisterer (vi véd, at Radio eksisterer), er kun et finere Stof. Jeg kan ikke sige, hvad det er, thi jeg véd det ikke. Men det beviser, at der er en Kraft overalt, om denne er det Redskab, ved hvilket Guds Aand eller Lyset, der udstrømmer fra ham, styrer og opfylder det umaadelige Rum, vil muligvis blive opdaget. Dette er ogsaa i Henhold til Davids Beskrivelse af Gud, thi han siger: »Dersom jeg farer op til Himmelen, da er du der! Vilde jeg tage Morgenrodens Vinger, vilde jeg bo ved det yderste Hav, saa skulde ogsaa der din Haand føre mig og din højre Haand holde mig fast.« Saa Mormonismens Filosofi besvarer det Spørgsmaal, der har forvirret Tænkernes Hjerner i Dag ved at aabenbare, hvorledes Gud kan være en personlig Gud og tillige være allestedsnærværende. Udstrømmende fra ham er det Lys, der udgaar fra Faderens Nærhed og opfylder det udstrakte Rum. I de gamle Skrifter findes der en Overflødighed af Skriftsteder, som attesterer det Faktum, at Gud er et personligt Væsen, hvilket stemmer overens med Aabenbaringerne i vore Dage, der besvarer Spørgsmaalet paa den samme Maade, nemlig, at Gud er et personligt Væsen, men til samme Tid er hans Kraft, Nærværelse og Indflydelse følt gennem alle Længder og Bredder

i Universet. Dermed har Mormonismen besvaret et af Dagens mest forviklede Spørgsmaal.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg ønsker at besvare i Korthed. Næst til det store og vigtige Spørgsmaal at udfinde, hvem Gud er, er at udfinde, hvem Mennesket er. Ogsaa til dette Spørgsmaal har Mormonismens Filosofi givet et bestemt og rimeligt Svar. Intet tænkende Menneske kan tro andet, end at Mennesket er et dobbelt Væsen. Naar vi staar ved Baaren af en elsket Afdød, da forstaar vi, at noget er gaaet bort. Om Evolutionen var antaget som Sandhed, saa omtaler den dog kun Legemet. Dette, som vi elsker; det, som har Fornuft; det, som tænker; det, som har Energi; det, som udmærker Mennesket, men gør det lidt mindre end Englene, men meget større end Dyrene paa Jorden. Dette, som er det virkelige Menneske, bliver ikke nævnt. Efter en udstrakt Læsning og en alvorlig Undersøgelse har jeg funden, at kun Mormonismens Filosofi giver en Aarsag og et Svar paa Spørgsmaalet: »Hvem og hvad er Mennesket?« Det er dannet af Aand og Legeme, hvilket udgør Sjælen, eller et komplet Menneske; og Aandens Oprindelse er ikke en Tilfældighed; den var og er en Skabning af vor himmelske Fader, og Materiellet, hvoraf den er dannet, er kun et finere Stof, saaledes som det er forklaret i det 131. Kapitel af Pagtens Bog.

Jeg kunde give eder en Forklaring om kristne Tænkeres Tankegang over alt, og jeg er sikker paa, om de vil sammenligne denne med vort Svar og Forklaring om Menneskets Oprindelse, da vil de antage det Svar og den Forklaring, som Mormonismens Filosofi giver; de vil synes, at den er ikke alene logisk rimelig, men rimelig ifølge Guds aabenbarede Ord. Vi tror ikke, hvad Lyman Abbott siger, at det er muligt, da det første Abemenneske forekom i Fortidens Urskove, at Gud indblæste i dennes Legeme den Sjæl, som vi har arvet. — Vi tror det ikke. Ethvert Menneske har en Aand og er et Guds Barn, skabt paa en naturlig Maade i Henhold til Naturens Love. Vi er alle Guds Børn.

Som et yderligere Svar paa Spørgsmaalet: »Hvad er Mormonismen?« vil jeg sige, at den ikke alene lærer os at kende Gud og kende det evige Liv, men den aabenbarer ogsaa for os Menneskets Oprindelse, dets Familieskab til Guddommen og dets vidunderlige Mission her paa Jorden og herefter.

Et andet Svar, som ikke er givet i nogen anden Filosofi, er Lærdommen, der vedrører Hjemmet. Det er undertiden blevet sagt af ubetænksomme Mennesker, at Mormonismen bidrager ikke til Opholdelse af gode Hjem. O, hvor aldeles fremmed for Sandheden er ikke saadanne Udtalelser. Mormonismens Filosofi har aabenbaret til Jorden, at Hjemmet er den eneste Plads, dersom det er rigtigt paabegyndt og tilfulde paaskønnet, som vil vedvare for evigt og aabenbare til Mennesket det vidunderlige Familieskab, der eksisterer og skal eksistere for evigt mellem Mand og Hustru, mellem Fader, Moder og Børn, hvilket giver os et Billede af, hvad det i Virkeligheden mener at blive én af Guds store Familie. Ingen større og ædlere Sandhed har været lært Menneskenes Born.

Nu ser vi, hvorfor Elias skulde sendes, nemlig for at vende Fædrenes Hjerter til Bornene og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at Landet ikke skal rammes af Forbandelse, og tillige at sammenknytte vor himmelske Faders Børn i en stor Familie. Alene dette retfærdiggør Mormonismens Eksistens. Med al Respekt for hvilken som helst Religion i Verden, ønsker jeg at sige, at jeg ikke tror, der er noget andet Folk, der ser paa Hjemmets hellige Familieskab, som de Sidste Dages Hellige. Vi tror, at Sammenknytning af Mand og Hustru, Besegling af Bornene til deres Forældre for evig vil tilsidst bringe alle Guds Born ind til een Fold.

I Korthed dette: »Hvad er Mormonismen?« Den aabenbarer til Menneskene, hvem Gud er, hvilket er det evige Liv at kende ham. Den aabenbarer, hvem Mennesket er, og hvori dets Slægtskab med Guddommen bestaar. Den belærer Menneskene om, hvorledes de skal organisere et Hjem, der kan vedvare evigt. Disse er i Korthed nogle af de Aarsager, der

berettiger Mormonismens Eksistens blandt andre Religioner i Verden. Dette Evangelium er en Guds Kraft til Frelse, uendelig Glæde og evigt Fremskridt.

Gud hjælpe os til tilfulde at paaskønne de største og bedste Ting i hele Universet, jeg beder i Jesu Kristi Navn. Amen.

LIVET EFTER DØDEN.

Af *Andrew J. Parker* i Liahona.

I den kristne Verden findes der Mennesker, som tror, at det aandelige Liv er udslukt ved Døden af det dødelige Legeme. De støtter deres Teori til Salomons Ord i Prædikerens Bog 9: 5: »Thi de levende vide, at de skulle dø; men de døde vide ikke noget«. De Sidste Dages Hellige, som har Adgang til saavel de gamle som nye guddommelige Aabenbaringer, tror, at denne store og vise Prædikant har mere henført til Menneskets Legeme, liggende uden Følelse i en dødlignende Tilstand. Saaledes som Kristi Legeme laa i Graven, medens hans Aand prædikede til de andre Aander i Aandeverdenen, hvilket vi læser i 1. Peter 4: 6: »Thi derfor er Evangeliet forkyndt for de døde, at de vel skulde dømmes for Mennesker i Kødet, men leve for Gud i Aanden«.

Kristus prædikede ikke for Menneskenes døde Aander, men til de Menneskers hedengangne Aander, som var døde, hvorom vi læser i 1. Peter 3: 18, 19, 20: »Thi og Kristus led engang for vore Synder, den retfærdige for den uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kødet, men blev levendegjort efter Aanden; i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som var i Forvaring, som fordum var genstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, da Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte Sjæle blev frelste igennem Vandet«.

De Sidste Dages Hellige tror paa en evig Tilværelse af Men-

neskets Aand, der er beslægtet med Guds Aand og er uforgængelig, den har altid eksisteret og vil altid eksistere. Dette mener, at Menneskets Aand var et levende Væsen, for den kom i Legemet, og den vedbliver at være det, efter at Legemet har ophørt at funktionere. Job siger (32: 8): »Det er Mennesket og den Almægtiges Aand, der gør ham forstandig«. Er dette ikke Bevis for, at Menneskets Aand er af himmelsk Oprindelse? Mennesket blev skabt i Guds Billede, — i Guds Billede skabte han det. Nu en Skabning, — men dersom det vil, kan opnaa at blive Gud lig. Er Mennesket da ikke udødeligt? Kan det blive anderledes? Videnskabsmændene er enige om, at Menneskets Legeme, dersom det var i deres Magt at rense det og gøre det uimodtagelig for Sygdom, da kunde det fortsætte at funktionere i al Evighed uden Standsning.

Kan ikke den store Skaber, som skabte Mennesket, genskabe det? Efter at Ormene har ødelagt det kødelige Legeme, kan da ikke den store Skaber omdanne det og skabe et Legeme, lig hans eget herliggjorte Legeme, som kan leve for evigt? Det er ikke Skaberens Hensigt, at Mennesket kun skulde være Genstand for Tidens Ødelæggelse, men det blev dannet i den Hensigt, at det skulde erholde et herliggjort, udødeligt Liv og saaledes skride fremad mod Fuldkommenhed.

Er der et Liv efter Døden? Digteren har sagt saa: »Der er ikke nogen Død, hvad der kaldes Død, er kun en Overgang. Det kødelige Legeme, vi nu har, skal dø, thi Blodet er Livet; men den guddommelige Alkymist har bestemt en Tid, da hans Søn skal komme som en Renser og Lutrer og skal rense og igenløse alle Ting. Da skal Menneskene opstaa af Jorden med et udødeligt Legeme for ikke mere at lide eller dø, men stedse gaa fremad, tiltage i Kundskab og Magt i Verdener uden Ende. Saaledes er det Liv, vi kan opnaa i de evige Verdener, dersom vi kun vil leve værdigt.

PETER S. CHRISTIANSEN DØD.

Peter S. Christiansen, Redaktor af »Skandinaviens Stjerne« samt Præsident over Kobenhavns Distrikt, dode pludseligt Tirsdag Aften den 24. Januar Klokken 6½ ramt af et Hjerteslag.

Sammen med Missionspræsident Joseph L. Petersen og deres Hustruer var de i en Sporvogn paa Vej til Mode efter et Besog hos Soster Katrine Christensen, Prinsessegade 58, Kobenhavn. Doden indtraadte ojeblikkelig. Tilsyneladende var han i bedste Velgaaende, da de kom i Vognen, men fem Minutter efter var Livet udslukt.

Præsident Christiansen var en ædel Kæmper for Sandhed og Ret, fuld af Kærlighed, Alvor og Barmhjertighed, pligt-

opfyldende i højeste Grad. Kirken har mistet et af sine bedste Medlemmer.

Ære være hans Minde.

Peter S. Christiansen, Søn af Søren Christiansen og Ane Kirstine Andreasen Christiansen, blev født den 26. Februar 1861 i Aarslev ved Aarhus, Danmark. Kun et Aar gammel kom han med sine Forældre til Aarhus. 14 Aar gammel kom han i Lære ved det typografiske Fag og grundlagde sin egen Forretning i 1885. I Efteraaret 1890 kom han i Forbindelse med Missionærer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og blev dobt den 4. Januar 1891 i Aarhus af Ældste F. C. Michelsen. Ordineredes snart efter til Lærer og ordineredes til Ældste i November samme Aar. I sit Ægteskab med Wilhelmine Jensen af Roskilde var der fire Born, Kaja, Emil, Oscar og Henry. Ældste Christiansen tog virksom Del i Kirkens Arbejde i Aarhus i 22 Aar, var blandt andet Forstander for Sondagsskolen i over 18 Aar. Da Menigheden i Aarhus fik sin egen Ejendom til 35.000 Kroner, var han Sjælen i dette Foretagende og var den, der laante Menigheden 12.000 Kroner til den forste Udbetaling. I Efteraaret 1913 solgte han sin Forretning og rejste til Utah med sin Hustru og den tilbageværende Del af sine Born og ankom til Ogden den 6. Oktober. De boede en Tid i Huntsville, men bosatte sig snart efter i Salt Lake City, hvor Broder Christiansen i 12 Aar var ansat ved det dansk-norske Blad »Bikuben«, forst som Forretningsforer og senere som Redaktor, indtil han i Foraaret 1926 kaldtes af Kirkens Præsidium til at udfore en Mission i Danmark som Redaktor af »Skandinaviens Stjerne«. Sammen med sin Hustru forlod han Salt Lake City den 4. og ankom til København den 22. Maj.

DEN NORSKE MISSION.

Ældste Harold Sorensen er aflost som Præsident af Trondhjem Distrikt med Tilladelse at rejse hjem. Ældste Alonzo Andersen er aflost som Sekretær af den Norske Mission og beskikket til at præsidere over Trondhjems Distrikt.

Lorenzo W. Anderson,
Missionspræsident.

HERRENS BEFALINGER MAA ADLYDES.

Det er en absolut Nodvendighed og Pligt for ethvert Medlem af Jesu Kristi Kirkr af Sidste Dages Hellige at adlyde Herrens Befalinger for at erholde en evig Frelse og Ophojelse i hans Rige. I denne Henseende adskiller Kristi Kirke sig fra alle andre af Nutidens Kirker. Vi tror, for at opnaa den allerhøjeste Grad af Herlighed, maa vi overholde alle Guds Bud og Love, og vi forstaar, at alle Velsignelser, vi kan gore os Haab om, berör paa Lydighed til de guddommelige Love. For at blive en Sidste Dages Hellig er det nodvedigt at antage Evangeliets forste Principper og Ordinancer, om hvilke Kundskab er bleven gengivet til Jorden i denne Tid, hvilken er Tiden for Kristi Genkomst. Ved at leve efter den Kundskab, vi besidder angaaende det, der er Ret og retfærdigt, nyder vi en enestaaende Glæde og Fred i vort Hjerte, som vi ikke kan erholde paa nogen anden Maade. Naar vi trænger til speciel guddommelig Vejledning eller Velsignelse, og vi lever nær til Herren, da kan vi være sikre paa, at han vil hore og besvare vore Bonner ved at lade det ske, der tjener til vort Bedste.

Mange har antaget det gengivne Evangelium og holdt trofast ved det igennem flere Aar; men for Bagatellers Skyld har de berovet dem selv den rige Glæde og Velsignelse, der kunde være deres, dersom de vedblivende havde adlydt Herrens Befalinger. De vidste, at det gengivne Evangelium var

sandt, og de vilde hellere dø end fornægte det; men ikke destomindre har de tilladt, at deres Fremgang i Kirken blev forhindret ved at understøtte den falske Tro, som indbildte dem, at det var umuligt for dem at leve efter alle de guddommelige Forlangender, der krævedes af dem. Dette er imidlertid et meget forkert Syn; thi Herren har givet os den Forsikring, at han ikke giver sine Børn nogen som helst Befaling, som de ikke er i Stand til at adlyde. Tusinder af Sidste Dages Hellige bærer fra Tid til anden Vidnesbyrd om, at enhver af Guds Love, de adlyder, bringer dem en Glæde og Velsignelse, som langt overgaar det Offer, der kræves af dem.

Det bør altid erindres, at vor himmelske Fader ikke forlanger noget urimeligt af sine Børn, ligesom han heller ikke forventer, at vi lige med ét kunde blive fuldkomne; men naar vi har erhvervet Kundskab om Guds Vilje og har lært, at vi er Arvinger til alle Ting, dersom vi kun vil gøre os værdige, da burde vi bestræbe os for at fuldkommengøre os selv. At tabe Attraaen til at gøre Fremgang er i Virkeligheden at tabe Aanden af Evangeliet. At kende Herrens Velje og være ligegyldig med at gøre den, er at sætte os selv under Fordommelse.

Der er nogle af Kirkens Medlemmer, som tror, at de kan staa stille; men Stilstand er i Virkeligheden Tilbagegang. Vi maa stedse være i Bevægelse fremad og gradvis tiltage i Kundskab og Tro, da er vi paa den rette Vej, den Vej, der fører til Livet. Det vilde sikkert være en stor Sorg for enhver Sidste Dages Hellig, om de efter at have modtaget Kundskab om Evangeliets Principper og lidt meget for Sandhedens Sag, om de ikke skulde opnaa Glæde og Tilfredshed i dette Liv og den Grad af Ophøjelse i det tilkommende Liv, som de har forventet.

Som en Sikkerhedsvagt mod saadant skulde enhver Sidste Dages Hellig flittig og alvorlig studere de Aabenbaringer, Gud har givet for vor Vejledning, og tillige give Agt paa de in-

spirerende Raad fra hans bemyndigede Tjenere og derefter gøre det Bedste, de kan, for at leve efter Herrens Befalinger og gøre det, han kræver af dem, da vil de finde den Glæde, de tragter efter.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 14.)

En fælles Skæbne. Den samme Skæbne — i det store og hele — hører alle de Aander til, som frister Jordelivet. Mennesket bevæger sig stedse henimod evigt Liv. Al ny Belærelse, Mennesket har været villig til at modtage, og den Kundskab, det har tilegnet sig, har stedse hjulpet det fremad henimod Fuldkommenhed samt givet det et klarere Syn, der varsler om større Lyksalighed. Sandt nok, eftersom alle Mennesker er i Besiddelse af deres egen Handlefrihed, maa de forskellige individuelle Viljer nødvendigvis give sig Udtryk paa flere, maaske vidt forskellige Maader; derfor er det umuligt, at hvilke som helst to Aander paa samme Tid kan befinde sig netop paa et og samme Punkt paa Vejen, der fører opad; der findes nemlig dem, der allerede er naaet langt fremad, medens andre nølende kommer bagefter — hver og en i Forhold til de personlige Anstrengelser, han lægger for Dagen. Ikke desmindre, gennem uendelige Evigheder vil enhver, der, selv om aldrig saa langsomt, med Bevidsthed skrider fremad og opad, med Tiden naa et Maal, der, ifølge vore Anskuelser som Dødelige, er ensbetydende med absolut Fuldkommenhed. *Da* vil det lade til for os, som om alle var fuldstændig paa lige Fod. Enten vi alle paa samme Tid naar til et vist Punkt eller ej, frister vi dog den samme Skæbne. Altsaa, i dette Stykke — med Hensyn til Menneskets Skæbne — er alle Mennesker ogsaa ligestillet.

Gensidig Afhængighed. Selv af større Betydning end det

foregaaende er det Faktum, at ethvert intelligent Væsen i sit daglige Liv paavirker ethvert andet intelligent Væsen. Enhver Person, bevidst eller ubevidst, gør Indvirkning paa enhver anden Person. Den Helligaand bevirker, at alt vedligeholdes. Det er muligt at overføre baade godt og ondt fra den ene Personlighed til den anden; men det er umuligt for nogen at skjule sig for Gud, og det er ligesaa umuligt for os Mennesker fuldstændig at skjule vort Væsen for vore Medmennesker. Man maa vogte sig for at skade, hindre eller holde tilbage sine Medmennesker, der søger at stræbe fremad. Al vor Gerning, vore Tanker og vor Tale maa være beregnet paa at hjælpe enhver til at gøre Fremgang. Dette er lige saa sandt, hvad Jordelivet angaar, som det er med Hensyn til det aandelige Liv.

Som sagt, Menneskene paavirker hverandre. Enhver er i en vis Forstand sin Broders Vogter. Der kan ikke være Tale om, at Mennesket kan gennemgaa Livets Skole uden at ofre en Tanke paa sine Medmenneskers Omstændigheder eller maaske endog deres Trang. Menneskets Hovedopgave maa være, at man beskæftiger sig med saadanne vel ordnede Handlinger i Livet, som vil sætte andre Mennesker i Stand til uden Hinder at leve i Overensstemmelse med deres personlige Vilje. Alle maa nyde Fordel; alle maa hjælpes. Dette Begreb ligger til Grund for al Samvirke. Den for Aanderne, der bebor Jorden, saa ejendommelige, gensidige Afhængighed drager imidlertid Menneskene nærmere og nærmere mod hverandre, hvilket Forhold styrker formedelst det Venskab, der sluttedes mellem dem i den forrige, den aandelige Tilværelse.

Brødre. Menneskeracen er en Brodreslægt: Den stammer fra fælles Herkomst, har fælles Forsætter og Formaal for Øje, og dens Skæbne er den samme for en og alle; den er endvidere underkastet en saa øjensynlig vel udtænkt, gensidig Afhængighed, at den ene ikke kan røre sig, undtagen den anden paavirkes deraf. Enhver fornuftmæssig Teologi maa nødvendigvis vedkende sig disse Fakta og tage tilbørlig Hensyn til Men-

neskets Broderskab samt, saa vidt muligt, paa en passende Maade bidrage til Vedkendelsen af samme.

MENNESKETS LIGESTILLETHED.

Endskont Menneskets Broderskab maa anerkendes, er dette ikke ensbetydende med, at alle Mennesker er ens i alle Henseender. Denne Proposition fordrer en nærmere Undersøgelse.

Bestræbelser i Forudtilværelsen. Menneskene, der er af fælles Herkomst og med et fælles Maal for Øje, virker i Fællesskab paa Jorden under en gensidig antagen Plan. Alligevel kan man ikke tænke sig, at alle de Aander, der kommer ned paa Jorden, har naaet det samme Trin, hvad Fremgang angaar. Den Fremgang, man gjorde i Forudtilværelsen, beroede paa Selvbestræbelser: De, der mest anstrengte sig for at bruge den personlige Vilje, gjorde den største Fremgang; endvidere, de, der havde levet mest retfærdigt, og som havde lagt for Dagen den største Forsigtighed med Hensyn til deres Gavers Anvendelse, havde tilegnet sig den største Styrke. Altsaa, endskont Aanderne, der deltog i det store Raad i Himlen, tilhørte, som et Hele betragtet, den ene og samme Klasse, var de dog højst forskellige, den ene fra den anden, med Hensyn til deres individuelle Opnaaelser, deres Retfærdighedsudøvelse i Livet, deres Standhaftighed og deres folgerigtige Hengivenhed lige overfor Livets store Sandheder. Men i en Henseende var de alle ens, nemlig, at de, formedelst trofast Anstrengelse, havde erhvervet sig Rettighed til at tage endnu et Skridt fremad og derved høste Fordel af Jordelivets Erfaringer.

Det er højst sandsynligt, at den Magt, man formaaede at tilegne sig i det foregaaende Liv, i en vis Grad overføres til Jorden, og at den tildels gør sig gældende blandt Menneskenes Børn. Vi kan derfor godt tro, at de Forskelligheder, der eksisterer blandt Menneskene med Hensyn til deres Egenskaber og Særegenheder, i hvert Fald for en stor Del kan spores eller føres tilbage til den forrige Tilværelse. Ved Gennemførelsen af en Plan under Overopsyn af et højst intelligent Væsen, er det

desuden ikke — eftersom der, hvad Fremgang angaar, i Virkeligheden findes saa vid Forskel — utænkeligt, at Aanderne, der kommer til Verden, ofte indtager netop saadanne Stillinger i Livet, som de er bedst skikket for. En intelligent Hersker vil efter al Sandsynlighed bruge Evnerne, hvor de kan gøre den største Nytte.

I en vis Udstrækning altsaa kan Menneskene siges at være bleven udvalgt til at udføre denne eller hin Gerning paa Jorden; og derfor er det under Fremskridtsloven muligt for saa vidt at antage dette lille Brudstykke af Prædestinationslæren. Dog bør man erindre, at ingen Forudbestemmelse (Prædestination) kan blive blive gennemført ved Tvang. Menneskets Handlefrihed, denne uvurderlige, uforgængelige Naadegave, forbliver stedse ubelemret. Derfor, ligemeget hvilken Plan Gud har beredt for Mennesket, eller hvor let og ligefrem det end kan være for Mennesket at følge den Sti, der fører til en forudbestemt Livsstilling paa Jorden, kan Mennesket dog naar som helst, ved at gøre Brug af sin Handlefrihed i den Retning, afvige fra den forud beredte Sti og indgaa til andre Forhold. Hvilken som helst Lære, der strider mod dette Grundprincip, er den samme, som Lucifer foreslog i det store Raad i Himlen.

Der er megen Sandsynlighed for, at de, der paa Jorden antager de herligste Sandheder henhørende til Livet, og for hvem Evangeliet har en Tiltrækningskraft, og som med Beredvillighed anerkender Loven og forer et trofast Liv, er de samme Aander, som i Forudtilværelsen besad den største Intelligens og var de mest lydige. I denne Forstand bestaar Kirken af Guds Udvalgte — udvalgt paa Grund af deres Beredvillighed til altid at vise Lydighed mod Jordens Fordringer.

(Fortsættes.)

Men hvi kalde I mig Herre, Herre! og gore ikke, hvad jeg siger? (Luk. 6: 46.)

ZIONSTANKER.

Med fryd mod Zion mine tanker jeg vender.
I et øieblik jeg verden og alt andet glemmer.
De bedste tanker og ønsker jeg sender
om al den lykke, Evangeliet gjemmer.

O, vore kjære søskende i Paktens baand
hold fast ved den stærke naadige haand,
som leder os ved den Hellige Aand
og snart vil os frie fra trængslens land.

Da naar Frelseren med sit Englekor
skal komme hit til os ned paa jord.
Da vil vi mødes, et herligt aar,
da skal vi leve en evig vaar! —

Thorolf Hanssen,
Stockholms Gren.

Bergen.

SØNDAGSSKOLENS NADVERVERS OG KORLEKTIE
for Februar 1928.

Nadververs:

Naar vi af Sakramentet nyder,
I Jesu Navn og for hans Skyld.
Lad os erindre og sikre være
at vore Hænder — Hjerter rene ere.

Korlektie:

Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham. Jakobs Brev 1. Kapitel, 5. Vers.

INDHOLD:

Tale af Ældste Don B. Colton 33
Livet efter Døden 38
Peter S. Christiansen død .. 40
Den Norske Mission 42
Herrens Befalinger maa adlydes 42
Fornuftmæssig Teologi 44
Zionstanker (Digt)..... 48

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E Bording.